

BİR İKEA DOLABINDA MAHSUR KALAN HİNT FAKİRİ'NİN
OLAĞANÜSTÜ YOLCULUĞU ROMANININ YAZARINDAN

*Romain
Puértolas*

Eyfel
Kulesi Kadar
Kocaman
Bir Bulutu Yutan
Küçük Kız

Çeviri: EBRU ERBAŞ

♥ can
roman

ROMAIN PUÉRTOLAS

EYFEL KULESİ KADAR
KOCAMAN BİR BULUTU
YUTAN KÜÇÜK KIZ

La Petite fille qui avait avalé un nuage grand comme la Tour Eiffel, Romain Puértolas

© 2015, Le Dilettante

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayını hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Ağustos 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Editör: Ayça Sezen

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3280-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732805

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ROMAIN PUÉRTOLAS

EYFEL KULESİ KADAR
KOCAMAN BİR BULUTU
YUTAN KÜÇÜK KIZ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ebru Erbaş

♥can

Romain Puértolas'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bir IKEA Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu, 2014

ROMAIN PUÉRTOLAS, Fransız ve İspanyol asıllı yazar 1975'te Montpellier'de doğdu. İspanyol dili ve edebiyatı, Fransız dili ve edebiyatı ve İngiliz dili edebiyatı alanlarında öğrenim gördü. İspanyolca, Katalanca, İngilizce ve Ruşça bilen yazar, DJ'lik, yabancı dil öğretmenliği, çevirmenlik ve hosteslik gibi birçok iş yaptı. *Bir IKEA Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu* (2013) adlı romanıyla büyük bir başarı kazanan genç yazar artık sadece yazıyor.

EBRU ERBAŞ, İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde ve Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde okudu. Yayınevleri, süreli yayınlar için çevirmenlik ve editörlük işlerinin yanı sıra, ticari, siyasi, diplomatik metinler, haber, makale, senaryo gibi çeşitli yazı işleri üretiyor. Çeviri eserlerinin yanı sıra *Kartal Belediye Plajı* ve *Mandalina Bahçeleri* isimli çocuk kitabı yayımlandı.

Evrendeki tek sabit noktama,
Patricia'ya.

“Bu hikâye tamamen gerçek,
zira onu baştan sona ben uydurdum.”
Boris Vian

“Yürek, biraz da büyük bir zarf gibidir.”
Tebliğat Noktagil

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Kadın Postacı ve Onun
Mayonez ve Hayat Hakkında
Gayet Tuhaf Görüşleri

Yaşlı berberin salonuna girmemle adamın ilk sözü, sert ve keskin bir buyruk oldu, tam bir Nazi subayına yakışır tarzda. Ya da tam bir yaşlı berbere...

“Otur!”

İtaatkârca denileni yaptım; o bunu makasıyla yaptırmadan.

Sonra da salonundan nasıl bir kesimle ayrılmak istediğimi ya da tam da nasıl bir kesimle ayrılmak istemediğimi öğrenmekle hiç zaman kaybetmeden çevremde raksına başladı. Daha önce, hiç bir melezin isyankâr afrosuyla uğraşması gerekmiş miydi en azından? Hayal kırıklığına uğramayacaktı.

“Size inanılmaz bir hikâye anlatayım, ister misiniz?” diye sordum, ortamı ısıtmak ve bir dostluk rüzgârı estirmek adına.

“Siz anlatın, başınızı oynatmayı kesin, yeter. Yoksa kulağınızı keseceğim sonunda.”

Bu “siz anlatın”ı büyük bir adım, insan kardeşlerimiz arasında diyaloga, toplumsal barışa ve uyuma yönelik bir çağrı olarak değerlendirirken bir yandan da yine bu kardeşlik anlaşması hatırına, işitme organımın kesilmesi tehdidini olabildiğince hızla zihnimden uzaklaştırmaya gayret ediyordum.

“Öyleyse buyurun; günün birinde bir kadın, aslında çok da hoş bir kadın olan postacı, çalıştığım kontrol kulesine çıkageldi ve şöyle dedi: ‘Bay Zamazingo (adım bu) bana uçuş izni vermeniz gerekiyor. Talebimin size garip gelebileceğinin farkındayım ama böyle. Fazla kurcalamayın. Tüm bunlar başlayalı beri ben de kendimi sorgulamayı kestim. Bana sadece havaalanınızdan kalkış izni verin, rica ederim.’ İsteğini tek başına o kadar da garip bulmamıştım aslında. Civardaki havacılık okullarınca hüsrana uğratılmış ve kendi hesaplarına uçuş saatleri almayı sürdürmek isteyen kişilerin arada bir beni ziyaret ettiği olurdu. Buna karşılık beni asıl şaşırtan, bana daha önce hiç havacılık tutkusundan bahsetmemiş oluşuydu. Doğru; ne uzun uzadıya laflama hatta ne de karşılaşma imkânımız olmuştu (vardiyalarım gece, gündüz dönüşümlü) ama yine de... Genellikle sarı, külüstür posta arabasına atlayıp postalarımı evime ulaştırmakla yetinirdi. Hiç işyerime beni görmeye geldiği olmamıştı. Yazıktı aslında, zira gerçek bir bombaydı bu kız. “Normal bir zamanda sizi böyle bir talep için uçuş planlama ofisine yönlendirirdim hanımefendi. Ama sorun şu ki, şu kahrolası kül bulutu yüzünden bugün hava trafiği altüst olmuş durumda ve özel uçuşlar dikkate alınamayacaktır. Üzgünüm.” Yüzünün asıldığını görünce (çok güzel asılan bir yüzü vardı ve gönlümü de askıya almıştı) durumuyla ilgileniyormuş gibi yaptım: ‘Ne kullanıyorsunuz? Cessna? Piper?’ Bir hayli tereddüt etti. Sıkıldığı, sorunun onu rahatsız ettiği çok belliydi. “Tam da bu sebeple benimki garip bir talep. Ben uçak kullanmıyorum. Kendim uçuyorum.’ ‘Anlamıştım, evet, öğretmensiz uçuyorsunuz.’ ‘Hayır, hayır, kendi başıma yani demek istediğim, şöyle bir şey.’ Kollarını başının üzerine kaldırdı ve bir balerin edasıyla kendi çevresinde bir tur attı. Ha, bir de kadının üzerinde bikini olduğunu söylemiş miydiniz?”

“Bu küçük ayrıntıyı atlamıştınız,” diye cevap verdi, kendini afromla boğuşmaya kaptırılmış olan berber. “Zaten hava kontrol memurlarının hayatlarını yaşadığını düşünürdüm ama bu sizinki tam sefahat!”

Moruğun hakkı vardı. Orly’de hava kontrol memurluğu yapan birinin pek de yakınacak durumu yoktu. Bu, bizim zaman zaman küçük grev sürprizleri yapmamıza engel olmasa da. Sadece insanlar bayram tatilleri sırasında bizleri unutmasın, diye tabii ki.

“Neyse, çiçekli bir bikini giymişti yani,” diye devam ettim. “Çok güzel bir kadın. ‘Trafik düzeninizi bozmak istemem, sayın kontrol memuru, sadece beni de fazladan bir uçak olarak kabul etmenizi istiyorum. Kül bulutundan etkilenecek kadar yüksekten uçmam. Havaalanı vergilerini ödemem gerekiyorsa da hiç sorun değil, buyurun.’ Neresinden çıkardığını bilemediğim elli euroluk bir banknotu uzattı. Şu postacıların omuzlarına astıkları koca deri çantalarından birinden değil her halükârda çünkü öyle bir şey taşıyordu. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hikâyesinden hiçbir şey anlamamıştım ama onun çok kararlı bir havası vardı. Bu kadın gerçekten uçabildiğini mi söylüyordu bana? Superman ya da Mary Poppins gibi mi yani? Bir an için, postacımin yani kadın postacımin kafayı üşüttüğünü düşündüm.”

“Yani özetlemem gerekirse sizin postacınız yani kadın postacınız günlerden bir gün, en yakın plaj yüzlerce kilometre uzakta olduğu halde mayosuyla kontrol kuleinize baskın yapıyor ve bir tavuk gibi kollarını çırparak havaalanınızdan uçuşa geçmek için sizden izin istiyor.”

“Evet, bu gayet iyi bir özet oldu.”

“Hele ki benimkinin sadece fatura getirdiğini düşünürsek...” diye iç geçirdi adam, tarağını tekrar benim kuş yuvasına daldırmadan önce önlüğüyle kurularken.

Diğer elinde makası, bir köpeğin parkeyi tırmalayan

patileri ya da çemberin içinde dönenip duran hamsterin tırnakları gibi şaklayıp duruyordu.

Anlatmakta olduğum hikâyenin bir kelimesine bile inanmadığı her halinden belliydi. Bunun için kendisine kızmak yersiz olurdu.

“Peki, ne yaptınız?” diye sordu, herhalde baş döndürücü hayal gücümün nerelere varabileceğini görmek için.

“Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?”

“Bilmem ki, ben havacılık işinde çalışmıyorum. Üstelik berber salonuma güzel kadınların yarı çıplak halde park etmesine de alışkın değilim.”

“Şaşakalmıştım,” diye sözümü sürdürdüm homurdanıp duran moruğun esprilerine aldırış etmeden.

“Bir havayolu kontrolörünü hiçbir şey şaşkına çeviremez sanırdım!” diye kinayeli bir havayla söze atıldı. “Size bunun için para ödemiyorlar mı?”

“Bu biraz abartılı bir yaklaşım olur. Biz de makine değiliz neticede! Uzun lafın kisası, porselen bebek gözleleriyle bana baktı ve şöyle dedi: ‘Adım Tebligat. Tebligat Noktagil.’ Sonra da sözlerinin bende küçük bir etki uyandırmasını bekledi. Sanki son kozunu oynuyor gibiydi. Sanırım adını, onu sıradan bir posta memuresi olarak görmekten vazgeçmem için söylemişti. Şakulüm öyle kaymıştı ki, bir an için onun şey olduğunu... Hani bilirsiniz ya, küçük bir macera yaşadığım ama hatırlayamadığım bir kız olduğunu bile düşündüm. Küçük bir gençlik zaferi... Ama başında kasketi, sırtında küçük, lacivert, demode hırkası olmasa da bu bomba gibi kızın benim postacım olduğuna şüphe yoktu.”

Berber birkaç saniyedir tarağını ve makasını kıvrıcık saçlarımdan çekmiş, havada tutuyordu.

“Tebligat Noktagil mi dediniz? Şu meşhur Tebligat Noktagil mi!” diye haykırdı, elindeki aletleri sanki bir anda takati kesilmiş gibi önümdeki cam rafa bırakarak.

Bu sohbeta girdiğimizden yani benim bu monoloğa girişmemden beri ilk kez herhangi bir ilgi belirtisi gösteriyordu. “O, tüm gazetelerin kendisinden bahsettiği kadını mı diyorsunuz? Şu uçan kadın mı?”

“Ta kendisi,” diye yanıtladım onu tanımasına şaşırarak, “ama tabii ki, o sırada benim için henüz sadece postacıydı. Sarı posta arabalı seksi bomba.”

Esnaf yanımdaki boş koltuğa çöktü. Sanki omuzlarına bir uzay istasyonu binmişti.

“O gün bende çok acı hatıraları canlandırıyor,” dedi bakışları berber salonunun siyah beyaz döşeme karoları arasında bir yerlere dalıp giderken. “Ağabeyimi bir uçak kazasında kaybettim. Tam da şu meşhur Tebligat Noktagil’in bu şaşırtıcı olayla adını duyurduğu gün. Paul, ağabeyim. Birkaç günlük, güneşli bir tatil için yola çıkmıştı. Kısa bir tatil... Asla bu kadar uzayacağını düşünmediği, kısa bir tatil. Sonu gelmez bir tatil... Yüz altmış iki yolcu. Hiçbiri sağ kurtulamadı. Tanrı’nın da herkes gibi uçağa bindiğini sanırdım. O gün *check-in*’e geç kalmış olmalı.”

Adam tekrar başını kaldırdı. Gözlerinde yeniden bir umut ışığı belirdi.

“Neyse, daha keyifli şeylerden bahsedelim. Söylesenize, şu kadın gerçekten uçuyor muydu? Yani demek istediğim, siz Tebligat Noktagil’in uçuşunu gördünüz mü? Ben basından okudum ama gazeteler öyle saçma sapan hikâyeler anlatıyor ki. Gerçeği bilmek isterdim, sadece gerçeği.”

“Medya orada değildi. Olaya sonradan vâkıf oldular ve her şeyi en çılgın dedikodularla şişirerek allayıp pulladılar. Hatta Tebligat’ın sarı Renault’suyla Fas’a kadar uçuşunu ve bir buluta tosladığını bile okudum! Gerçi, bu gerçekten çok da uzak sayılmazdı ama tam olarak olanı da yansıtmıyordu. O gün Orly’de neler olduğu hakkında gerçeği ben anlatacağım size. Ve inanın bana,

bu buzdağının görünen kısmı bile değildi. Postacımın bu noktaya nasıl geldiği ve sonrasında olup bitenler belki daha da etkileyici ve tüm bunlar benim küçük, akılcı zihnimde pek çok şeyin sorgulanmasına yol açtı. Bunları dinlemek ilginizi çeker miydi?”

Berber eliyle boş salonu taradı.

“Gördüğünüz gibi izdiham var,” dedi kinayeyle, “ama olsun, küçük bir mola verebilirim tabii ki. Haydi, müşterilerimin her topuzlarını kabartmaya gelişlerinde bana anlatmak üzere ayırdıkları sonu gelmez evlilik ya da vaf-tiz hikâyelerinin yanında bir değişiklik olacak bu benim için!” diye ekledi yaşlı adam her şeyi bilmek arzusuyla tuttuğu halde mahsustan ilgisiz bir tavır takınarak.

O her şeyi bilmek arzusuyla tutuşuyordu, ben de her şeyi anlatmak...

Tebliğat Noktagil, babasından kalan mayonez tarifini mükemmelleştirmekten başka bir hırsı olmayan, altı ayak parmaklı, Parisli genç bir kadın postacıdır. Günün birinde, Marakeş'e yaptığı seyahatte tanıştığı ve evlat edinmek istediği hasta, küçük kız Zehra'yı almak üzere yola çıkmaya birlikte tüm hayatı derinden sarsılır. O talihsiz gün, İzlanda'daki kimsenin adını söyleyemediği yanardağ patlar ve kül bulutları Avrupa'da tüm uçuşların iptal olmasına neden olur. Farklı bir ulaşım yolu arayan Tebliğat'ın nefes kesen macerası da böylece başlar. Julio Iglesias dinlemeye meraklı Budist rahiplerden devlet başkanlarına, çok farklı insanlarla karşılaştığı bu macera, sürekli daha garip bir hal alır.

Yayımlanır yayımlanmaz büyük bir başarı elde eden **Bir Ikea Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu**'nun yazarı Romain Puértolas'ın bu kitabı fantezilerle dolu, duygusal ve bir o kadar da eğlenceli bir peri masalı, sevginin kanatlandığı bir kadının hikâyesi.

Peki ya siz, uçmaya hazır mısınız?

